

Příběhy z Texasu

Nedělej machra a nech si poradit

Po příletu do Texasu, kde mě v sedmadesátém čekalo studium na „střední“, jsem byl vystaven značnému počtu nových věcí, procesů a vjemů. Před nástupem do školy přede mnou bylo pár dní k adaptaci v mém novém domově – u hostitelské rodiny. Jak to bývá, když přijde někdo z jiné kultury – světadílu, chtějí obě strany udělat dobrý dojem: Mně ukázat vše americké a já jim vysvětlovat, že existuje „život“ i mimo Spojené státy.

Během prvních pár dní mně došlo, že v USA se vše přepočítává na peníze. Kolik kdo vydělává, jak drahý má dům, auto, člun – vše se točilo okolo majetku. Mojí součástí se stala kalkulačka k převodu korun na dolary. Bylo těžké vysvětlit, že průměrný měsíční výdělek se pohyboval okolo tři sta dolarů, a přesto vybavení našich domácností předčilo americký standard. *(Tehdy jsem neměl šajn o termínu šedá ekonomika.)*

Nedokázali pochopit, že pivo nestojí v hospodě ani čtvrták a ostříhat se nechá za dolar i s dýškem. Podezřívali mě, že jsem Hans Christian Andersen a čekali, kdy mi vystřelí nos jako Pinocchiovi. Po čase mi došlo, že tyhle rozdíly těžko pochopí, když se ve škole učí z devadesáti procent jen sami o sobě a najít ve svém okolí někoho, kdo vycestoval dál než do Mexika či Kanady, bylo science fiction. Bezstarostné žití amerického snu má něco do sebe.

Jeden z rozdílů, paradoxně technický, mi utkvěl k hlavě napořád. V Čechách byly v koupelně víceméně dva standardy kohoutků na vodu, včetně vanového mechanismu *(buď dva kohoutky na teplou a studenu vodu nebo páková baterie)*. V Americe existuje těch systémů snad milion – co výrobce to jiný.

Když jsem se šel první den v novém domově umýt, zeptal se mě někdo z hostitelské rodiny, zdali umím zapnout sprchu. Dost mne to urazilo a ješitná odpověď lámanou angličtinou v duchu nejsem přeci idiot, utnula všechny pokusy, ukázat mi vanový mechanismus.

Po zamknutí dveří a svléknutí oblečení si stoupám do vany se sprchou, kde moji pozornost upoutává několik trubek, koleček a páček. Jak to asi funguje? Zkouším kroutit kolečky, tahat za páčky, dělat obé současně, ale voda pořád neteče. Po

několika minutách marného boje a trýznivých myšlenkách, co si asi myslí moji hostitelé, když voda neteče, přišla moje kapitulace. Oblékl jsem se, odemknul a šel potupně pro radu, jak zapnout vodu. Matt (*jejich mladší syn*) mně ukázal, jak se voda pouští. Netrpělivě jsem poděkoval a hnal ho ven z koupelny, že osprchovat se už zvládnou.

Omyl. Pět minut marného boje doprovázeného zvukem vody dopadající silným proudem z malé výšky, muselo náramně bavit celou rodinu. Ani modlitba nepřinesla kýžené přepnutí vody do režimu sprchy nade mnou. Zkoušel jsem rukou rozprašovat vodu z větší výšky, abych vytvořil iluzi zvuku při sprchování, ale byla to marná snaha.

Následovala rezignace a potupné vyjití z koupelny číslo dva. Matt mi ukázal drobný trik na přepnutí do režimu „shower“ a já se mohl po nekonečně trapných deseti minutách osprchovat. Od té chvíle jsem si nechal vše pokorně ukázat – další ostudu už bych asi nepřežil.

Na co si dát pozor při konzumaci papriček jalapenos.

V mé hostitelské rodině byla společná večeře okolo půl sedmé rituálem. Každý všední den se podával salát, abychom si mohli zdůvodnit následující hlavní chod - mnohdy nepatřící na seznam fit jídel. K salátu se podávaly extra pálivé papričky jalapenos.

Prvních několik večeří se úspěšně bráním ochutnání a přihlížím, jak se všem u stolu rosí čela (*tipnul bych tak deci potu*) po jejich konzumaci. Po opakovaném hecování, že každý správný Texasan sní minimálně jednu denně, přišla moje kapitulace. Velmi opatrně jsem olíznul povrch papričky, abych zjistil míru pálivosti. Nic necítím – pohoda.

Následuje malinké ukousnutí a pořád necítím ten očekávaný oheň v puse. Povzbuzen lehkostí situace začínám machrovat: „Ty sním klidně tři. Mám azbestovou pusu.“ Vyhecovaný sám sebou do sebe házím celý zbytek první papričky.

Ještě nedozněl ani zvuk mého polknutí a v puse už cítím žár jak v ocelárně. Během vteřiny ze mě tečou proudy vody. Automatickou reakcí sahám po sklenici vody a nereflektuji přicházející radu – vodu neee! Je to jako bych přilil benzín do ohně. Pot se mi řine po čele do očí. Promnu si je přirozeně pravou rukou. Okamžitě přestávám vidět přes příval vytrysknuvších slz.

Odbíhám do koupelny hledající pomoc ve studené vodě. Oplachování očí nepomáhá. Póry po celém těle mám otevřené dokořán – pot ze mě cedí po deckách. Spaluje mě příšerný žár. Zoufale se svlékám a mířím pod ledovou sprchu. Během svlékání na slepo dělám osudovou chybu a omylem o „něj“ zavádím - nová dimenze pálení je na světě. I po umytí rukou stačí lehký dotek kamkoliv a dané místo hoří.

Stojím pod ledovou sprchou a cítím, jak voda stékající mi po těle na nohy, se postupně ohřívá o několik stupňů. Přes proud studené vody vnímám neuvěřitelnou perspiraci svého těla. Po deseti minutách intenzivního ochlazování přichází konečně úleva.

Za hodinu už se celé historce smějeme. Trvalo mi další měsíc k sebrání odvahy na další košť. To už jsem ale nepodcenil přípravu – mléko k zapití, konzumace po malých kouscích, ubrousek na uchopení a ještě jen za stopku. Po pár měsících adaptace už mi přišly jako naše „sladké papriky.“ Stal se ze mě pravý Texasan.

Výlet do San Antonia

V okolí Dallasu pobývalo sedm výměnných studentů pod stejným programem, jehož součástí byla společná návštěva San Antonia - především pevnosti Alamo, historické ikoně Texasu. Výlet byl naplánován na duben, kdy už jsme byli všichni v novém prostředí adaptovaní. Z Weathefordu se vypravil mini van s dvěma Brazilci, Chorvatkou, Němcem, Japonkou, Francouzku a americkou vedoucí zájezdu s jejími dvěma dcerami, plus řidič a já.

Cesta do San Antonia měří přes dvě stě padesát mil a trvá necelých pět hodin. Vyráželi jsme pohodlně kolem deváté dopoledne, abychom se vyhnuli ranní špičce a dorazili na hotel v čase pozdního obědu. Ten den bylo jasno, okolo třiceti stupňů.

Po dvou hodinách jízdy na dálnici se u mě dostavila nevyhnutelná potřeba dojít si na malou. Na můj dotaz kdy zastavíme, přišla strohá odpověď: „Za chvíli.“ Po deseti minutách vnitřního monologu, jak se mi nechce – což to jen zhoršovalo - už to nešlo vydržet. Můj dotaz se změnil v naléhavou prosbu. Tentokrát přišla konkrétnější odpověď v podobě benzínky za deset mil - to je zhruba osm minut, což už nějak vydržím.

Uběhly dvě míle a minivan zastavuje – dost divné uprostřed dálnice. Kontrolní pohled z auta mi prozradil, že stojíme v zácpě, kam oko dohlédne. Po deseti minutách

čekání s vypnutým motorem naléhavě prosím o otevření dveří, že si ulevím u auta - to už mám křeče. Jenže Amerika je Amerika. Vedoucí zájezdu vystavila mojí myšlence jednoznačnou stopku. Mám za tebe odpovědnost - nikam nesmíš. A k tomu všemu by se jednalo o veřejné pohoršování, popř. sexuální harašment.

Síla vůle mi pomohla překonat další hodinu. Žadonění, vyhrožování – nic je nepřimělo otevřít dveře minivanu. V návalu zoufalství jsem zkusil poslední možnost – „buď venku nebo v autě“ a jal se předvést, že to myslím vážně.

V tu chvíli vyměkl řidič a odemknul centrální. Vyskočil jsem ven jak smyslů zbavený. Horečnatě hledal strom, křoví, něco, kde bych mohl potřebu vykonat. Realita byla krutá - čtyř proudá dálnice s kilometrovou zácpou na obě strany. Vedle ní rigol s vypálenou trávou navazující na souběžnou dvouproudou rychlostní silnici, na které taktéž stály auta, kam oko dohlédlo. Na obzoru nekonečná rovina s vyprahlou trávou bez kousku keře – zoufalá situace.

Několik rozhlédnutí vpravo vlevo – auta kam se podívám. Nejlepším řešením se ukazuje prostředek oddělovacího rigolu, kde mám k nejbližšímu autu mezeru luxusních dvou metrů. Stálo mě dost odvahy a studu připravit se k vykonání potřeby.

Zvedám hlavu a všímám si dvou krásných holek v kabrioletu, jak mě povzbuzují. Nebyly samotné - ať žije zábava v zácpě. Držel jsem to tak dlouho a ten stres okolo, až to prostě nejde. Stojím tam minutu, usilovně tlačím a jediné co ze mě vyšlo, bylo pár „prostatických čůrků“. Nakonec však stačily, abych přežil dalších třicet minut v autě, než se kolona rozjela, a já si mohl opravdu ulevit na toaletě. Ten pocit úlevy byl fantastický - to se musí zažít. Od té doby mám závazek, vozit sebou v autě flašku poslední záchrany.

Výlet se nakonec vydařil a to i díky „zážitku“ s obviněním ze sexuálního harašmentu. Ukázalo se, že návštěva vířivky, kde nás šest Neameričanů chtělo být (*pouze jsme se o tom bavili*) bez plavek, způsobilo nenapravitelnou morální újmu dvěma přítomným Američankám, které i přes fakt, že se nakonec nikdo z plavek nesvlékl, zavolaly policii. Pro jistotu jsme všechno unisono tvrdošjně zatloukli, takže to policisté klasifikovali jako kulturní nedorozumění a byl klid – naštěstí. Jiný kraj, jiný mrav – ale tohle bylo fakt moc. Jako preventivní lekce příhoda však stačila.

